

כדור בלב

מאת חובב חת

יום ראשון

1

טוב, נוסעים. הוא ישב בהונדה קופה החדשה, קצת מתרגש וקצת מפחד. האי מייל הראשון הגיע ימים ספורים אחרי המשחק. אני יודע. זה הכל. כל כך כללי, עד שלא הייתה ממש סיבה להתייחס לזה ברצינות. והוא היה שקוע כל כך בחגיגות, בסדרת הזיונים האינסופית כמעט שבאה בעקבות שני השערים שכבש במשחק נגד הפועל והבטיחו את האליפות, עד שבאמת שכמעט שכח מכל העניין.

אבל אז החל קצב המיילים להתגבר. פעם ביום. מושחתים, נמאסתם! משחק אותה צדיק, מה? ועוד כל מיני רמזים. זה בעצם היה מצחיק, ולכן זה היה קטלני כל כך. העיתוננים קראו לו הכדורגלן ההגון והרהוט ביותר שנולד פה עד עכשיו, איזה צעיר מבטיח. הכל מתחיל באמת באותה יד של אלוהים. עמי אמר לו שמאז שמראדונה לקח את הגביע העולמי עם היד הפך הכדורגל למשחק של זונות. מותר לעשות הכל. בעצם, עמי אמר לו, מי יכול להאשים אתכם? היום, כשהתהילה כל כך גדולה, ממש בלתי נתפסת, איך אפשר לוותר? הרי רוב השחקנים יהיו מוכנים למכור את אמה שלהם אם זה מה שיביא להם את הניצחון, רק שאף אחד לא ידע, ובעצם שידעו. מה אכפת? אם יידעו, יסלחו. לכן, אמר לו עמי, לכן הוא התרגש כל כך מהנגיחה המטופשת הזאת של זינדין זידאן לתוך החזה של מטראצי. כולם אמרו שהוא אידיוט, שמקצוען אמיתי שומר על קור רוחו, שזידאן היה צריך לגמור את הקריירה עם גביע עולם שני ביד, לא עם כרטיס אדום. ועמי דווקא התרגש. זה אחד הרגעים היפים בקריירה שלו, הוא אמר, הנה שחקן הכדורגל היחיד שאמא שלו חשובה לו יותר מהגביע העולמי, מהפרס שאין שני לו.

פעם אחת התעלה לירן על עצמו והעמיד את המוסר לפני הניצחון. זה היה במשחק נגד בית"ר, אמנם משחק חשוב, אבל הם כבר הובילו שתיים אפס ונשארו עוד חמש דקות פלוס זמן פציעות, אז הקורבן בעצם לא היה גדול כל כך. הוא עבר את אחד משחקני החיזוק של בית"ר, רוסי, הוא אפילו לא זכר את שמו, וראה את השחקן מסובב את הרגל לידו וקורס בזעקת כאב איומה. הוא לא ביצע שום עבירה, הדרך לשער הייתה פתוחה וטונגה, שחקן החיזוק הניגרי, היה עשרה מטר ממנו בעמדה אידיאלית לכבוש שער. אבל לירן גלגל את הכדור החוצה וניגש לראות מה קורה עם השחקן שממש בכה לידו מכאבים. הרוסי סיים את העונה, מכבי ניצחה, וחבריו והאוהדים כמעט רצחו אותו, אבל כל זה עבר כי כלי התקשורת ממש נשפכו מרוב הערצה לצדיק הצעיר. ריאיינו אותו ליומן של יום שישי, עד כדי כך עורר המעשה

שלו עניין והערכה, ואז הוא גם הבין שעמי צדק לחלוטין. הוא עשה מעשה שבנסיבות אחרות נחשב להגינות בסיסית. הוא לא נסע לאפריקה להציל את הגוועים ברעב, לא סיכן את חייו בשביל חבר בקרב. רק ניגש לראות מה קורה עם בן אדם שכואב לו. אבל מכיוון שהוא שחקן כדורגל, מכיוון שהציפיות מהאנשים הנערצים ביותר נמוכות כל כך, הם הפכו אותו לאלוהים. הוא אמר את כל הדברים האלה בטלוויזיה, חזר על דבריו של עמי בגרסה מרוככת, בלי הזונות. הוא הוסיף שחודש לפני כן הלך לחדר מיון עם חבר שהתוספתן שלו הלך להתפוצץ. טיפל בחבר שלו רופא צעיר שהיה אוהד של מכבי וממש התרגש מנוכחותו של הכוכב. בשיחה שהתפתחה ביניהם הוא שאל את הרופא המתמחה כמה הוא מרוויח בחודש. התשובה הדהימה אותו. הרופא הרוויח פחות ממה שהוא הרוויח בשבוע. היום, עם החוזה החדש שלו, הוא כבר הרוויח ביום אחד יותר מאותו רופא, ואם הוא יעזוב להולנד בעונה הבאה הוא ירוויח יותר ממנו בכל יום עד ארוחת הצהריים. זה מדהים, הוא אמר, אנחנו שחקני הכדורגל, מה אנחנו, רצים אחרי כדור כדי לשעשע את ההמונים? הרופא הזה מציל יום יום חיים וטראה מה הוא מרוויח. אז אתה הולך לוותר על חלק מהמשכורת שלך? שאל אותו המראיין, והוא היה מוכן לשאלה הזאת. לא צריך להגזים, אני לא כזה צדיק, אבל זה הזכיר לי מי אני, החזיר אותי לאדמה. כשאוהד אומר לי שאני אלוהים, אני צריך לזכור שאני בסך הכל ילד, מאוד לא חשוב. אם עד עכשיו העיתונים התרגשו, עכשיו הם כבר פשוט לא מצאו מילים לתאר את התופעה. איזה רהיטות, איזה הגינות. ולכן, מה שקרה לו עכשיו היה מסוכן כל כך.

הוא קצת פחד. נסע בכביש מספר 1, ידע שהוא צריך לרדת בארבע ארבע שלוש לכיוון מודיעין. מי יחכה לו שם? יכול להיות שזו מלכודת? ברגעים כאלה, כל מה שהוא ניסה להתרחק ממנו שב להשתלט עליו. כל האמונות הטפלות שאבא ניסה להכניס בו ואמא ניסתה לגרש. אתה יודע שאני אוהבת מאוד את אבא שלך, היא אומרת לו לפעמים, אבל אתה אל תקשיב לחרה הזה כי זה בדיוק מה שזה, חרה. והחרה הזה מדגיש מאוד את שאריות המבטא הצרפתי שהיה לה פעם. אבל הוא עשה כל כך הרבה דברים רעים, עד שלא היה לו קשה לדמיין שהוא הולך להיענש. לפעמים הוא התבייש. למה אני צריך את זה? יש כל כך הרבה ילדות בנות 16, 17, 18, שרוצות אותו, הקרם דה לה קרם, למה הוא צריך את האישה הזאת שכבר עברה את הארבעים? אבל היה משהו מסעיר במיוחד בזה שאישה כזאת בשלה וחכמה מתרגשת ממנו, והיה בו איזה חלק ששמח לאידו של בעלה, החנון האשכנזי, מרצה לפיזיקה באוניברסיטה. ומה, היא לא רוצה את זה? בטח רוצה. ואם זה לא היה הוא, בטח היה משהו אחר. ואולי לא? אולי הזמינות שלו היא שיצרה את המצב

הזה, שעלול להרוס את החיים של אנשים שלא עשו לו שום דבר רע. כשראה אותה בפעם הראשונה חשב שיש לה גוף כמעט כמו של בחורה סקסית בת גילו, אולי אפילו מושכת יותר, אמנם טיפה עבה יותר במותניים, עכוז עגלגל, חזה כבד. ועל הפנים היפות כמובן ראו את הגיל. כשהוריד ממנה את הבגדים ראה את ההבדלים. העור כבר לא מתוח כל כך, יש ברגליים משהו... אולי גבשושי. התחת כבר לא מעוצב כל כך, אבל עדיין, היא הייתה אישה מושכת מאוד. ולמה הוא צריך להרגיש רע? הרי תמיד באים בטענות לגברים מבוגרים ששוכבים עם בחורות צעירות, מנצלים אותן. וכאן הוא הצעיר, היא הזקנה שנהנית מקצת בשר צעיר. פעם שכב עם אישה שכבר עברה את החמישים. הוא פגש אותה בסופרמרקט. היו לה פנים עגולות ויפות, וכשהיא חייכה התגלו שתי גומות מתוקות בלחיים, גזרה עסיסית. היא הייתה נמוכה, אולי מטר חמישים, היה לה חזה גדול ולבן, שהחריץ שלו, תחרה שחורה מצדדיו, משך הרבה מבטים צעירים. היא עמדה לפניו בתור, והוא ראה שהיא לכסנה לעברו מבט קטן והוא רצה נורא לזיין אותה. בדיוק היה לה יוגורט ביד.

"אננס תפוז, זה הטעם שאני הכי אוהב".

"באמת? אני לא. אני הכי אוהבת תות בננה, אבל לא היה להם היום", ענתה

בעליצות מחויכת.

אחר כך היה משא ומתן בינה לבין הקופאית על המשלוח, היא צריכה לצאת עוד

מעט, האם הם בטוחים שזה יגיע בזמן.

"אני יכול לעזור לך אם את רוצה".

"באמת? טוב, אז לא צריך משלוח".

התברר שאותה דחיפות שלה ללכת לאנשהו נעלמה כשהם הגיעו אליה הביתה. מאז

כבר לא חזר לסופר הזה.

לפעמים הוא חשב על סבא שלו. מה סבא היה אומר? אז תקפה אותו הבושה הכי גדולה. לבר המצווה שלו קיבל מסבא ספר על מאה מקומות בעולם שצריך לראות לפני שנמות. בהקדשה הארוכה כתב סבא שהלוואי שגם לירן יזכה להפליג לארצות רחוקות שסבא לא זכה לראות, הוא שמעולם לא ראה אף ארץ חוץ ממרוקו וישראל. וגם, כתב סבא, מי ייתן שתכבוש פסגות גבוהות יותר מהפסגות הכי גבוהות בספר הזה, וגם שתמשיך להיות כזה ילד טוב. כבר אז, כשהיה בן 13, כאבה לו התמימות הזאת, כי כבר אז הוא לא היה תמים. הוא אמנם עוד היה בתול, אבל כבר התחיל להתעסק עם בחורות, בעצם ילדות, כי גם הוא היה ילד. הייתה לו ערימה מכובדת של פורנו, ואפילו כבר ניסה לעשן ג'וינט פעם אחת. וסבא דווקא לא טעה לגמרי. אליפות בגיל 22. מי מבין התלמידים הטובים שהסתכלו עליו מלמעלה יכול

להתגאות בהישג כזה? אף אחד, רובם לא יגיעו לקרסולי ההישג הזה כל החיים שלהם. ובכל זאת, מה סבא, שהאמין בו כל כך בתמימות כזאת, היה חושב כשהיה רואה אותו מזיין את השכנה הנשואה? אמא לשני ילדים, ילדה קטנה שנולדה רק לפני שנה. יכול להיות שהוא דופק להם את החיים. מה הם עשו לו? תמיד כשהוא חשב על סבא הוא החליט שזהו, שלא עוד. אבל תמיד חזר והתפתה, והכי גרוע, הוא יזם. הוא לא היה משוכנע, אבל עמוק בפנים היה נדמה לו שאם היה עוזב אותה בשקט היא גם הייתה מנתקת מגע, וזה היה טוב לשניהם. אפילו שקל לעבור דירה כדי להיפטר מהמעמסה המוסרית הזאת. אבל בינתיים, זה הוא שדפק על הדלת, התרגש כשזיהה את ההתרגשות שלה, את החולשה שלה מולו, נכנס, תקף אותה כשהיא כאילו לא מוכנה, מפנה אליו את הגב בעודה שוטפת כלים או מסדרת ספרים על המדף, אבל היא ידעה מה הולך לקרות וגם הוא, זה היה טקס קבוע. והמין אתה היה נפלא, הדבר הכי קרוב לסרט כחול שהיה לו אי פעם. כשהיה חודר אליה היא הייתה נאנקת אנקה נואשת ומרכינה את ראשה בהכנעה. היא הייתה אישה מבריקה, הראתה לו כמה פעמים את המחקר שלה, משוואות על משוואות, הוא כמובן לא הבין שום דבר. ואיך המוח הזה שלה נכנע בקלות כזאת לגוש הבשר המטופש שלו. והוא גם התפאר לפני חברים על האסון הזה, רק כפסע היה בינו לבין גילוי שמה ושם בעלה לקבוצת כדורגל שלמה, ואין דבר פחות דיסקרטי מקבוצת כדורגל. לפחות לשפל הזה עוד לא ירד. אבל אולי זה כבר לא משנה, בוודאי כבר נפוצה שמועה שיש לו עניין עם אישה נשואה. כמה זמן יעבור עד שתגיע לבעל הנבגד? תנועה מהירה בראי הימני שלו העירה אותו מההזיות. איזה בנזונה ניסה לעקוף אותו מימין, להיכנס למרווח הדי קטן בינו ובין המכונית שלפניו. לירן שנא, פשוט תיעב אנשים שעשו לו את זה. בסך הכל ניסה לנהוג בצורה תרבותית. כשמישהו מאחוריו היה נוסע מהר ממנו הוא היה מפנה את הדרך. אבל עכשיו הם נסעו בשיירה די צפופה של מכוניות. גם הוא היה רוצה לעקוף את כל המכוניות הצפופות האלה, אז מה הדפוק הזה רוצה ממנו? לעמי הייתה תאוריה על העניין הזה. היו לעמי הרבה תיאוריות. הכביש, הוא אמר לו, זה מן עולם דמיוני שמאפשר לך לתת פורקן לאלימות החבויה בך, זו שהפחד מתגמול מונע ממך לפרוק ביום יום. על הכביש אנחנו מתנהגים זה לזה באלימות מדהימה. על הכביש כל חנון יכול לחטוף קריזה. אתה הרי מוגן, אתה יכול לשים זין על אנשים שבחיים האמיתיים היו מועכים אותך באצבע, במיוחד אם אתה חנון עם מכונית גדולה. וזה היה כל כך נכון. לירן הרי נכנס לפעמים לעשרות עימותים בנסיעה של חצי שעה, אולי יותר מההספק שלו בחיים האמיתיים בשנה שלמה, אפילו בעשור. לפעמים חשד לירן שכל מחשבה אינטליגנטית שעלתה לו בראש אי פעם באה מעמי. אבל מובן שעמי קינא בו בטירוף.

גם את החברה של עמי הוא היה יכול לקחת בלי בעיה, הוא ידע. הוא ראה את המבטים שלה, וגם עמי ראה, וזה כאב לשניהם. הם לא דיברו על זה. אבל החברה של עמי, זה באמת מחוץ לתחום. גברים לא מתנהגים ככה, הוא לא יהפוך את עצמו לזונה, אם כי הוא כבר זונה, לא? ואולי זה מזל גדול שהחברה של עמי היא פשוט לא מציאה גדולה.

הפריצה הגדולה שלו הגיעה רק בעונה הזאת, הרביעית שלו בבוגרים. העונה הראשונה הייתה כשהיה בן 18, כשהתגייס. כבר אז סימנו אותו כהבטחה גדולה. הוא היה הכי טוב בנוער, בלי השוואה, אבל בבוגרים הכל הרבה יותר קשה. אומרים שהמעבר לאירופה קשה אף יותר. הוא הבקיע כמה שערים בשלוש העונות הראשונות שלו, אבל לא בלט, היו כאלה שכבר החלו לסמן אותו כאכזבה. בתשעת המחזורים הראשונים של העונה הזאת, עונת האליפות הגדולה, הוא לא הבקיע כלום, לא פגע בכלום, התחיל לחשוב שאולי הוא צריך לחשוב, לשנות כיוון, אולי הוא לא בנוי לזה. ואז בא המשחק נגד הפועל במחזור העשירי. הפועל הייתה במקום ראשון ומכבי במקום החמישי, וגם זה בקושי, גנבה כמה ניצחונות על קבוצות תחתית. כבר התחילו לדבר על עונה מאכזבת, לחפש אשמים בכישלון הקרב ובא. במחזור התשיעי הם הפסידו 0-1 בבית לקבוצת תחתית, והאזהדים שרקו להם בוז ואפילו קיללו. המחצית הראשונה הייתה קטסטרופה, פארסה. אם לא היה להם שוער גדול הייתה הפועל סוגרת את המחצית ב-0-10. זה היה מטווח. אפילו הוא הציל כדור אחד כמעט מהקו והפועל החמיצה פנדל. אולי זה מה שנתן להם ביטחון, אולי בשלב כלשהו הם התחילו להרגיש שהשוער הוא אלוהים, שאף אחד לא יכניע אותו היום. ואז הגיעה הדקה ה-50. ספקטור מסר לו כדור שקיפץ לו בחצי גובה. הוא היה ממוקם קצת מימין, מעט יותר מ-20 מטר מהשער. הוא אפילו לא היה בטוח איך הגיע למצב הזה, איך זה הסתדר. היה רווח בין שני המגינים שעמדו מולו, והוא ראה שהשוער עומד כמה מטרים מחוץ לשער. הוא הניף את הרגל בעוצמה. הכדור המריא בין שני המגינים שהביטו בו בתדהמה, כאילו חייזר מתעופף ביניהם ולא כדורגל. זו הייתה הפעם הראשונה בכל שנותיו בבוגרים שקרה לו מה שהיה קורה בנוער שלוש פעמים במשחק. הוא כאילו התמזג עם הכדור, כאילו שלט במעופו גם לאחר שניתק מרגלו. הוא בעט בעיטה שיצאה בדיוק כמו שדמיין אותה שבריר שנייה לפני כן. מאז זה קרה לו כל משחק. הכדור עלה אולי במטר מעל גובה השער, כאילו הולך להחטיא את השער בכיוון הנגדי, אבל עם סיבוב עדין ימינה שהביא אותו בדיוק למקום הנכון. השוער של הפועל הבחין בסכנה, אבל זה היה מאוחר מדי. הוא התעופף כמו פנתר, שלח יד ימין גבוה גבוה, אולי אפילו הצליח לשפשף את הכדור, אבל לא יותר. הכדור ירד כמו טיל אל החיבור הימני של השער,

ניתז לקו השער ומשם אל הרשת העליונה. הוא היה המום. סביר שלא עברו יותר משתי שניות, אבל מבחינתו זו הייתה יכולה להיות גם חצי שעה, עד ששם לב לשאגה האדירה, שאגה של 20 אלף צופים. חלק מהם היו הבני זונות שקיללו אותו שבוע לפני כן ואפילו במחצית הראשונה. אבל למי יש זמן לקטנות כאלה ברגע של תהילה אמיתית?

"גבר, צא מההלם", קפץ עליו מזרחי ואחריו כל הקבוצה. שום דבר שהרגיש עד אז לא היה דומה לזה. שום דבר שחווה עד אז בבוגרים או בנוער לא הכין אותו למכת האדרנלין. אם היה בן 50 לבטח היה חוטף התקף לב ומת בו במקום. הוא היה על גג העולם. הם ניצחו 0-2. גם את השער השני הוא כבש, בזמן הפציעות. ספקטור הרים קרן, הוא לא היה בטוח למה דווקא היום הכל התחבר לו, הוא פשוט עמד במקום ונגח לפינה. מאז החלה הדהירה שלהם לאליפות. הוא כבש מאז 23 שערים, ממוצע של מעט יותר משער במשחק, וסיים כמובן כמלך השערים של הליגה.

אבל לפעמים נראה לו שהחטא הגדול שלו מאפיל על כל ההישגים הגדולים של השנה האחרונה. אולי זה לא פלא שזה התחיל כמה חודשים אחרי שסבא נפטר. אם היו לו ביצים ולא רק זין, כבר מזמן היה מפסיק להציק לה. רק לפני כמה ימים הבין דבר מדהים. רונית הייתה כמעט החברה הכי טובה שלו אחרי עמי. לפעמים, בעיקר אחרי זיון, כשהתשוקה כבר לא עמדה ביניהם, היו לו אתה שיחות ממש טובות. פעם סיפר לה על הסטודנטית הזאת, בת 28, שאמרה לו שהוא נורא מוצא חן בעיניה, אבל אם הוא רוצה רק זיון וזהו, אז שיעזוב אותה, היא לא רוצה. שלוש פעמים הם יצאו ושלוש פעמים שיקר לה. למה בעצם? חלק ממנו זלזל בה. מה האישה הזאת, הגדולה ממנו ביותר משש שנים ועושה תואר שני בכלכלה, בכלל רצתה ממנו? היא באמת חשבה שהם יהיו זוג? כשהם שכבו זה היה איום ונורא, לא כי היא הייתה גרועה כל כך, אלא כי הוא הרגיש נורא, בלי התייפייפות. הוא ורונית דיברו על זה בעודם יושבים מחובקים על המיטה שלה ושל בעלה אחרי עוד זיון סוער. בעצם היו אלה רגעים יפים. הוא סיפר לה אז דברים שלא העז לספר לאף אחד. הוא כמובן סיפר לחברים על הזיון בפירוט רב, אבל לא סיפר עד כמה רע הוא הרגיש.

בעצם הוא לא סיפר להם כלום. אולי גם מכיוון שהם עשו דבר אסור כל כך הוא היה יכול להגיד לרונית הכל. אתה לא חייב לשקר, היא אמרה לו. גברים מתרגלים לפעמים לשקר בלי לדעת אפילו למה. אתה לא חייב לחיות את חיידך בשקר. זה עניין של הרגל, קצת כמו אוכל. מי שמתרגל כל החיים לג'אנק פוד, קשה לו לעבור לאוכל בריא. אם תהפוך את אמירת האמת להרגל תראה כמה החיים נעשים טובים יותר. אז תפסיד זיון פה ושם, זה לא נורא. להפך, זה רק יעשה לך הרגשה טובה. וכמובן

ברקע היה השקר הגדול שלהם, השקר לבעלה, שנמצא עכשיו באיזו פגישה חשובה בעודם יושבים על המיטה שלו, גבם שעון על מסעד המיטה, שמיכה מכסה אותם והם מרכינים ראש זה אל זה באינטימיות, מסתודדים. הוא סיפר לה איך לפעמים הוא נוהג כמו משוגע.

"לפעמים אני רוצה לרצוח אנשים שחותכים אותי. אני יודע שזה פסיכי, אבל אני עושה דברים ממש מסוכנים. אחר כך אני חושב איזה אידיוט אני, אבל זה לא עוזר, בכל פעם זה קורה לי מחדש. לפעמים אני נוסע חצי שעה או שעה, וכל הנסיעה זה כמו מלחמה".

"הרבה גברים הם כאלה. גם הבעל העדין שלי לפעמים הופך לחיה רעה על הכביש, ואני יכולה להגיד לך מה שאמרתי לו: אתה רק הורס לעצמך. אני כבר לא מדברת על הסיכון. אתה הרי עלול למות. תחשוב כמה אנרגיה אתה מוציא על השטויות האלה. ראית פעם בטלוויזיה סרטים כאלה על לורדים אנגלים שהנהג לוקח אותם ברולס רויס וכל הנסיעה עוברת להם בסבבה רגועה?"

"לפעמים אני לא מבין על מה את מדברת, רונית, אני לא לורד אנגלי".

"אתה יכול להיות. לא צריך נהג, תיקח את עצמך לנסיעה רגועה. תחליט לפני הנסיעה שאתה נוסע לאט, לא 20 קמ"ש, אבל מהירות נורמלית. תיסע בנתיב הימני, תחליט מראש שאתה לא עוקף אף אחד, אלא אם כן הוא באמת נוסע ממש לאט. תחליט מראש שאתה לא מתעצבן ותראה איזה כיף יהיה לך לנסוע". ואף שלא ויתר לגמרי על הנסיעה הפרועה, בכלל לא, הוא היה עושה לפעמים את מה שאמרה לו. אני עושה דיאטה של הקריזה, אמר לעמי, במיוחד לפני משחקים חשובים, וזה באמת היה רגוע כל כך ונעים.

"למה יפה כמוך נמצאת עם כזה גוש בצק?" שאל, אולי בכנות מוגזמת.

"עם כזה מה?" היא צחקה.

"נו, את יודעת, בעלך, הוא נחמד נורא, אבל הוא כזה שמן, והגוף שלו רכרוכי כזה ..".

הוא הסמיק. איך הוא מדבר אליה, אלוהים ישמור.

"הוא לא ממש שמן, לא צריך להגזים", מחתה והוסיפה: "בן אדם זה לא רק זיין, לירן, אפשר להתאהב גם באישיות, במוח, אתה יודע כמה שהוא חכם?" לירן ברגע הראשון מסכים לגמרי. הרי הרבה פעמים, כשהיה עם עמי, הרגיש שזה הרבה יותר טוב מכל הזיונים. וגם אתה בעצם. לפעמים לירן ממש התמלא יראה מהחוכמה שלה וחשב שהגבר הנשוי לה חייב להיות אדם ששם אותו בכיס הקטן. אבל מצד אחר, הוא שאל את עצמו בלגלוג: אם הוא כזה חכם, למה אני מזיין עכשיו את אשתו והוא לא יודע?

היא סיפרה לו שהם הביאו את שתי הילדות אחרי טיפולי הפריה ממושכים וקשים. היא הייתה גרושה בלי ילדים כשפגשה את בעלה. הוא מעולם לא התחתן, היא הייתה בת 39 בלידה הראשונה, ונכנסה להיריון אחרי שלוש שנים של ניסיונות כושלים. הרופא שלהם עבד באסף הרופא, ליד צריפין. היא סיפרה לו כמה קשה היה לנסות עוד פעם ועוד פעם, והזריקות בבטן, האכזבות, והוא שוב התמלא ייסורי מצפון וידע שהוא צריך לברוח ממנה. מה הוא דוחף את עצמו לתוך המשפחה הזאת, שנבנית בכל כך הרבה מאמץ? כמה קשה לבנות, ככה קל להרוס.

"אז למה את איתי?"

"בני אדם הם לא אמבות, לירן, יש בנו סתירות. אנחנו רוצים הרבה דברים שלא מסתדרים זה עם זה".

לפעמים היא הבינה אותו טוב מכל השחקנים שחיבקו אותו אחרי כל שער, והיו שם כמה מפגרים, חבל על הזמן. איך אנשים טיפשים כל כך הופכים לכאלה אלילים, שאל את עצמו. מזל גדול שאמא שלו עמדה בינו לבין הבורות. לפעמים סיפר לאבא איך הוא רואה את השערים שלו לפני שהם נכנסים, איך לפעמים הוא מדמיין את הבעיטה לפני הביצוע וזה יוצא בול כמו שהוא דמיין. אבא מיהר להכריז שיש לו כוחות על טבעיים ואף שקל להביא אותו לאיזה באבא בובה כדי לחקור את העניין לעומק. אמא הטילה וטו. מזל שאמא חזקה כל כך. מה זה היה? הוא דרס ציפור. איזה חרה! ברגעים כאלה כל החוכמה של אמא שלו איימה להירמס תחת מטען האמונות הטפלות שאבא העמיס עליו. לפחות הוא עדיין זכר שקוראים לזה אמונות טפלות. הוא כבר היה לא רחוק ממודיעין, כבר ראה את הרמזור הראשון, ואז נחתה הציפור לפניו, אולי שני מטרים, בול באמצע האוטו, בין הגלגלים. הוא ראה אותה, אבל היה מאוחר מדי בשביל לעשות משהו. הוא קיווה שהיא תשאר על הקרקע עד שהוא יעבור מעליה, אבל הציפור נחתה רק לשבריר שניה, ניסתה להמריא והתרסקה אל תחתית האוטו שלו. שיט. הוא שמע את הבום הקטן שהגוף השביר שלה השמיע וראה אותה מתגלגלת על הכביש בראי. לירן אהב חיות. דווקא היום, מכל הימים, זה היה חייב לקרות לו? כמו תמיד, כשהיה קורה לו משהו מדכדך הוא דמיין שהוא מדבר עם עמי. השיחות האמיתיות אתו וגם השיחות הדמיוניות ניחמו אותו.

"דרסתי היום ציפור".

"אוווה, מכה, מכה, תנחומיים".

"למה אתה כזה ציני, אחי?"

"אתה זוכר שריבאלדו התחזה, במשחק נגד טורקיה במונדיאל של 2002, ולמרות שהשופט קנה את זה והעיף את השחקן הטורקי, כולם ראו את השקר שלו בשידור

חי?"

אה, מי בכלל רוצה לדבר על ציפורים מתות.

"נו? אני לא חושב שמישהו זוכר לו את זה. זוכרים לו שהוא תותח, אחד השחקנים הגדולים בכל הזמנים". לירן לא היה בטוח מי אומר מה בשיחה הזאת. לפעמים הוא ניכס לעצמו דווקא את הטיעונים הרגילים של עמי.

"לא יודע, מה אתה רוצה להגיד?"

"אני רוצה להגיד שאנחנו משחקים במשחק של זונות, אתה מבין? אין היום מוסר בכדורגל, אין דבר כזה משחק הוגן. הכל כשר. הכסף והתהילה במשחק הזה כל כך גדולים, עד שאפילו אם תהרוג מישהו כדי לנצח זה לא נורא, רק שלא תיכשל, המשחק הזה יצא משליטה, ירד לשפל המדרגה, זה מה שאני אומר. תראה היום את הטורנירים. הרמאויות של השחקנים והטעויות של השופטים, זה קובע הכל".

"צריך לשים מצלמות".

"מה אתה אומר?"

"צריך שלשופטים יהיה גיבוי של מצלמות. ככה זה בפורטבול האמריקאי, ככה יהיה הרבה יותר קשה לרמות".

מצלמות. המחשבה הזאת בהחלט החזירה את לירן אל המציאות.

בשלב כלשהו הבנונה כבר לא השאיר שום ספק בקשר לסחורה שלו. יש לי סרט. הוא כתב פשוט, בלי הסברים נוספים. איזה סרט? לירן ענה. בתשובה קיבל מייל עם קובץ מסופח. האינטרנט הפך את עבודת הסחטן להרבה יותר קלה. ומה בסך הכל קרה? הוא הרי ידע שזה הגיע לטייב, הזבל. כל המשחק הוא נכנס ללירן לתוך הרגליים, פעם אחת לתוך הברך בלי שהשופט ראה, פעם הכניס לו קטנה אחרי שהשכיב אותו, ושוב השופט האפס הזה לא ראה כלום. אם זה היה קורה שנה לפני זה הוא היה מפוצץ את הכל. גם הפעם זה היה מאמץ על אנושי ממש לא להגיב, להישאר רגוע, לפלוט אולי קללה קטנה וזהו. לפני שנה הוא היה משאיר את הקבוצה בעשרה שחקנים, בלי החלוץ הכי טוב בליגה. אבל הוא התבגר. אולי זה היה המוות של סבא שעשה את ההבדל. תמיד הוא היה מעמיד פנים שלסבא יש השפעה טובה עליו, שהוא גורם לו להיות אדם טוב יותר. אבל דווקא כשסבא הלך לעולמו הוא הבין שזה חארטה, שסבא תמיד היה התירוץ שלו להתנהגות הרעה שלו כלפי אנשים. שהוא היה דופק אנשים ואז מנחם את עצמו שיש לו כזה סבא נפלא, שעושה אותו אדם מוסרי כל כך. הוא החליט שלכבוד סבא, לזכרו של סבא, הוא ינסה להיות אדם טוב יותר. והוא באמת השתפר, הוא די בטוח, והמשחק ההוא שבו ויתר על גול בטוח היה ההוכחה.

והוא בעצם לא מצטער על הקטנה הזאת שכמעט אף אחד לא ראה. אבל הבן זונה במודיעין קלט את זה במצלמת הווידאו הקטנה שלו. וזה באמת הגיע לבן זונה, וזה בטח לא ישנה כלום, נכון? אף אחד אפילו לא חשב לקחת מארגנטינה את הגביע ההוא בגלל העדויות המרשיעות. המטרידן הרי אמר שהוא בעצם אוהד שלהם. הוא פשוט ניצל את המצב כדי לקבל קצת תשומת לב מהכוכב הגדול. זה היה מדהים. רק אלוהים יודע איך המניאק הזה הצליח לצלם בדיוק את הזווית הזאת שאף אחד לא ראה ולא צילם, לא השופטים ולא הטלוויזיה, את הקטנה הזאת לביצים שהוא הכניס לטייב, וגרמה לטייב להתחרפן וכמעט להרוג אותו, וכמובן לקבל כרטיס אדום. וזה היה קטלני. בשבילו, יותר מאשר לכל שחקן אחר. כי הוא ההגון, המוסרי, האינטליגנטי, שמבין שכדורגל זה רק משחק. והקלטת הזאת תראה שברגע האמת הוא נכשל. לא רק שהוא שחקן כדורגל מהשורה, הוא אפילו אחד הנמוכים שבהם, עוד זונה שמוכנה למכור את הכל בשביל הניצחון והתהילה. אבל בעצם מה כבר יכול לקרות? הרי את האליפות אי אפשר לקחת מהם, עוד לא היה כדבר הזה, שתוצאת משחק שונתה רטרואקטיבית. לא עשו את זה למראדונה ולא יעשו את זה גם להם. אבל הוא פחד. תמיד יש פעם ראשונה. והיו גם כמובן חבריו לקבוצה והאוהדים. היו בהם כמה ממש מסוכנים. מה הם יעשו לו אם יסכן את האליפות שבעצם הייתה רשומה על שמו? הנה, עוד פעם המאזדה האדומה הזאת מציקה לו, מה יש לבנאדם הזה? היום ניסה לירן דווקא להירגע לקראת הפגישה הקשה במודיעין. אבל המאזדה האדומה הזאת לא מבינה כלום. איזה אשכנזי מניאק. בטח יש לו זין בגודל של ליפסטיק!

אשכנזים היו עוד נושא שיחה אהוב מאוד עליו ועל עמי. בשיחות ביניהם לקח עמי תמיד את תפקיד המקופח, ולירן תמיד היה בתפקיד הנגדי.

"התרגלת לכל החרה שהממסד האשכנזי מוכר לך. אתה לא רואה שדורכים עליך ומזלזלים בך ובמסורת שלך, כמו שזלזלו באבא ובאמא שלך?"

"על מה אתה מדבר, מי דורך עליי, אני מרוויח יותר מכל האשכנזים שאני מכיר וגם מזיין את הנשים שלהם..." המשפט הזה שפלט בבוז תהומי שכזה עשה לו הרבה כאבי בטן. למה הוא מדבר ככה? הוא הרי יודע שהוא מדבר על רונית, נכון? והוא גם חשב על החברה של עמי, הרי גם אותה הוא יכול לזיין, נכון? אולי עמי באמת שייך למקופחים, וזה לא קשור לעדה שהוא בא ממנה. ולירן לתותחים. וגם המחשבה הזו עשתה לו בחילה והעלתה חיוך משונה על שפתיו.

"היה רמטכ"ל פרסי, שר חוץ מרוקאי, זה כבר סיפור ישן כל החרה הזו, את מי זה מעניין עכשיו?" ובזה הוא כמעט חזר מילה במילה על הטיעונים של אמא נגד אבא. אבא תמיד היה המקופח, אמא זו שאמרה לו שצריך לעבוד קשה ולא לבזבז זמן על

תירוצים ותלונות. וכמובן, בשיחות מול רונית הוא היה חוזר, באופן ממש מביך לפעמים, על הטיעונים של עמי ושל אבא. זהו, הוא הגיע למודיעין, פנה ימינה אל העיר הזאת שאף פעם לא היה בה, אחר כך עוד פעם ימינה לפי ההוראות שנתן לו האוהד הסחטן. עיר לא רעה, חשב, הרבה גנים. הוא עבר ברחוב ירוק מוקף בבתי אבן נאים. באמצע הרחוב היה אי תנועה ארוך ורחב, כולו דשא ועצים וגני משחקים לילדים. 36, הוא עבר מספרים במהירות, 42, הנה, אולי כבר כדאי להתחיל לחפש מקום חנייה.

הוא ישב בהונדה שלו, המנוע עדיין פועל, הגוף שלו כולו מתוח עוד מאימון הבוקר לקראת משחק הידידות עם אוסטרית ביום שלישי, והמתח הזה התערבב עם המתח שהרגיש עכשיו לקראת המפגש. שלומי שבת שר בווליום קצת מוגזם שיר על מסיבת חוף, ולירן שקל את צעדיו. ומה אם זו מלכודת? אולי זה סתם איזה מזוכיסט שמחכה לו שם. אולי זה מישהו שמכין סרטי סנאף, ברחוב עמק החולה 56 מחכה לו פסיכופט עם מסור חשמלי. אבל המחשבה הזאת הצחיקה אותו יותר מכל דבר אחר והוא התחיל לצחקק לו באוטו. איזה פחדן. אבל רגע, הנה אפשרות שהוא עדיין לא חשב עליה כלל ברוב טיפשותו. אולי זה טייב או מישהו מטעמו? יכול להיות שהאנשים של טייב רוצים לסגור אתו חשבון? ונגיד שכן, מה יקרה, הוא ייכנס ואז יהרגו אותו במכות? לא נראה סביר, הרי אחר כך הוא יילך למשטרה, אלא אם כן הם יהרגו אותו באמת, אבל כאן הוא הולך רחוק מדי. ואולי יחכה לו שם צוות טלוויזיה? אולי זו מן מלכודת של התקשורת? אז מה הוא עושה? מה היה עמי אומר? אולי הוא צריך פשוט להתקשר אליו? ואולי הוא צריך בעצם להתקשר לרונית, שעליה הוא סומך יותר מאשר על עמי, צריך להודות. אבל לרונית הוא לא רצה לספר על ההסתבכות הזאת. זה היה קצת מצחיק, אבל איכשהו הוא פחד שזה יקלקל את הרושם הטוב. די! הוא צריך לצאת מהאוטו. הוא סתם את הפה למוקי ששר על ילדה סוכר, כיבה את האוטו ויצא ממנו. המניאק גר במספר 56, בקומה השנייה. אולי בכל זאת הוא צריך להתקשר לעמי? למה בכלל הוא לא התייעץ אתו קודם? בשביל מה יש חברים? למה הוא צריך לשאת בכל הנטל הזה בעצמו? למה, למשל, הוא לא מדבר עם עמי על הבעיה הזאת של רונית? והתשובה הכאיבה לו בבטן עוד כשהשאלה נשאלה. כי הוא פשוט לא מעריך מספיק את עמי, ששקוע יותר מדי בצרות שלו ובקיפוח שלו. לירן ידע מה יגיד לו עמי גם בלי לדבר אתו. עמי לא יכול להתעלות מעל מצבו ולראות את התמונה הגדולה. הוא לא יבין את המורכבות, הוא פשוט לא יוכל להבין איך אדם שיש לו כל כך הרבה בחורות יכול להתלונן על משהו. תזיין לה את הצורה, הוא יגיד ללירן, תזיין אותה גם בשבילי. ולירן בטח גם

יגיד לכבוד עמי כמה לכלוכים על רונית רק כדי להרגיש שהם עדיין באותו צד, עדיין בעלי ברית. הוא לא היה יכול לדבר עם עמי על רונית. אבל על הסחטן הבן זונה הוא בטח יכול, ופתאום נראה לו שלא להתקשר לעמי זו מעין בגידה.

אבל המספר של עמי היה תפוס. לירן ניסה עוד פעם ואחר כך עוד פעם, ופתאום השיחה הזאת עם עמי הפכה לגלגל הצלה, והוא הפסיק ונכנס לבניין. בקומה השנייה נעמד מול הדלת של דירה מספר שלוש- דירתם של רפי ושולמית לוי, מתברר. זו הייתה שעת אחר צהריים מאוחרת. יכול להיות ששניהם בבית? אולי הם יזמינו אותנו לארוחת ערב? ומה אם רפי לוי הוא חבר של טייב? בעצם הוא עדיין לא יודע כלום על מה שמחכה לו מאחורי הדלת. בכל זאת היה משהו ממש מוזר בנורמליות הזאת. אבל למה ציפה בעצם, שיהיה כתוב על הדלת כת השטן? אבל השלט הקטן והנחמד שקושט בציורי פרחים מסביב הרגיע אותו. הוא נשם נשימה עמוקה ופתאום שם לב שבדקות האחרונות הייתה נשימתו קצת קצרה והיה חסר לו חמצן. היו בפנים קולות. היה נדמה לו פתאום שהוא שומע בפנים צעקות, צוות הטלויזיה שרוצה לגמור לו את הקריירה מתווכח, איזה זווית הכי טובה כדי לדפוק אותו? ומאיפה בכלל היה לבן זונה האימייל שלו? מעניין שעל זה הוא לא חשב כלל עד עכשיו. זה לא מעיד על איזה מעורבות של תחנת טלויזיה? לירן היסס שוב.

”יאללה, יה חתיכת שפן”, אמר לעצמו בקול ודפק על הדלת.